

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. Велико Търново, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети декември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. Иванова
в присъствието на прокурора Ц. Анг. М.
като разглежда докладваното от ХРИСТО ТОМОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600284 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона за да се произнесе, взе
предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на
осъдения Т. В. С. с ЕГН ***** от гр. Тетевен, подадено чрез адвокат Д.
Т. Д. от АК гр. Габрово в качеството му на упълномощен защитник и
процесуален представител на осъдения, за възобновяване на наказателното
производство по ВНОХД № 109/2023 г. по описа на Окръжен съд гр. Габрово.
Прави се искане за постановяване на решение, свързано с отмяна на въззивно
решение № 56, постановено на 17.07.2023 г. от наказателен състав на
Окръжен съд гр. Габрово, по ВНОХД № 109/2023 г., както и връщане делото
за разглеждане от друг състав на съда от стадия на съдебното
заседание, където са допуснати процесуалните нарушения, алтернативно, за
връщане делото на Районна прокуратура гр. Габрово на фазата на
досъдебното производство. Претендира се наличието на допуснати
съществени нарушения на процесуалните правила довели до ограничаване
правото на защита на подсъдимия, обуславящо основанието по чл. 422, ал. 1,
т. 5, във вр. с касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 1, във вр. с ал. 1, т. 2
от НПК.

С искането са заявени касационни основания за възобновяване на делото по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието една от трите точки в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, допуснати съществени нарушения по т. 2, във връзка с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила.

По повод на оплакването за наличието на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, се излагат конкретни доводи в негова подкрепа, като се твърди, че в първата и въззивната инстанция производството по отношение на тогава подсъдимия С. е било опорочено, проведено в нарушение правилата на процеса. При това въззивната инстанция не е изпълнила процесуалните си задължения визирани в нормата на чл. 339, ал. 2 от НПК като не е отговорила аргументирано или изобщо не е отговорила на доводи на защитата, касаещи обстоятелства, чието правилно изясняване е от съществено значение за разкриване на обективната истина по делото.

Макар и неизказано по този начин, се правят по същество твърдения за нарушения на процесуалните правила, както и собствено пресъздаване на фактология и опорочено приобщаване на правно значими доказателства, такива, че изводите на първоинстанционния и въззивния съд относно правно значимите факти са изведени в нарушение на изискванията на чл. 14, ал. 1, във вр. с чл. 13, ал. 2, във вр. с чл. 15 и чл. 16, както и чл. 107, ал. 2, 3 и 5 от НПК като са допуснати и съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила при формиране вътрешното убеждение на двете инстанции по същество, а решението на въззивния съд не отговаря на стандарта на чл. 339, ал. 2 от НПК. Тези нарушения се определят от осъдения С. и неговия защитник за съществени, тъй като са довели до ограничаване процесуалните му права на подсъдим, и не са били отстранени. Защитникът се позовава на направени от него твърдения, свързани с пренебрегването от съдилищата на важни изисквания поставени от закона и отнасящи се до това, че без отговор са останали техните възражения за допуснато съществени нарушения на процедурните правила по чл. 13 от НПК. В съдебното заседание проведено на 17.05.2023 г. пред ОС гр. Габрово била оспорена процесуалната годност на два протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г., за които се приема от съдилищата, че с тях са приобщени веществени доказателства подробно описани и индивидуализирани по делото. За част от тях се твърди както в обвинителния акт, така и в съдебните актовете на две инстанции, че са част от предмета на престъплението. Въпреки това 3 - те бр. топчета медна тел са върнати на собственика им в хода на досъдебното производство в нарушение на правилата на НПК, без да са предявявани в съдебно заседание на страните. Вместо да даде отговор на поставения въпрос относно процесуалната годност на посочените два протокола, въззивната инстанция се е ограничила единствено да изключи писмените изявления направени от подсъдимия в тях от доказателствената съвкупност без да направи това изцяло за двата протокола, като изготвени в

нарушение на императивните разпоредби на НПК.

Представя се и собствена констатация за правната им природата в доктрината и в съдебната практика като защитата се позовава на становищата на различните съдилища, които не са единодушни относно правната същност на протокола за доброволно предаване.

Непротиворечиво е според адвокат Д. Т. Д. разбирането, че протоколът за доброволно предаване е допустим процесуален способ за събиране и възпроизвеждане на релевантни за предмета на делото факти, независимо от това, че не е уреден отделно като самостоятелен такъв в процесуалния закон. Независимо от спорните положения, в разглеждания случай проблемът не се проявява в това дали протоколите за доброволно предаване са писмени доказателствени средства или писмени доказателства, а дали са годни да породят правните последици - законосъобразно да приобщят в процеса веществени доказателства.

Излага се собственото разбиране, че за да бъде ценен като годно доказателство протоколът за доброволно предаване трябва да е изготвен в хода на и за целите на наказателния процес като е необходимо и той да е изготвен от компетентен орган. Прави се анализ и на двата протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г. приложени в том 1 на - лист 191 - 192, от досъдебното производство.

Въззивният съд не е дал отговор на поставени от защитника съществени възражения за обстоятелства от значение за разкриване на обективната истина и такива засягащи недопустимо правото на защита на подсъдимия, касаещи посочените протоколи на лист 191 – 192 от досъдебното производство, които са изготвени от свидетеля И. С. С. инспектор, ОР при РУ - Севлиево, полицейски орган по смисъла на ЗМВР. Поставят се въпроси за изясняване като дали този протокол е изготвен в хода на наказателния процес като адвокатът сам прави извод, че той е изготвен преди образуване на досъдебното производство. Последното, образувано в хипотезата на чл. 212, ал. 2 от НПК с извършване на първото действия по разследването, подписването на протокола за изготвяне на оглед на местопроизшествие в с. Буря съпоставено с показанията на С., дадени в две съдебни заседания, навеждат на извод, че протоколът за доброволно предаване е изготвен в РУ - Севлиево, непосредствено след задържането на подсъдимия, отвеждането му в районното управление и извършване на полицейската проверка на МПС - „Ягуар“ с рег. № РА 97****, съответно преди извършване на огледа и изготвянето на протокола за това.

Видно е още, че номерът на досъдебното производство посочен във втория протокол от същия служител е изписан на компютър, което според разсъжденията на искателя, очевидно е станало след образуване на досъдебното производство и генериране на съответния номер в деловодната система.

Предвид на тези изводи се прави и констатацията, че оспореният

протокол е изготвен преди образуването на наказателното производство, а по делото липсват писмени доказателства това процесуално нарушение да е било санирано посредством изготвяне на нов, годен процесуален акт на приобщаване веществените доказателства по делото. Но дори и да се приеме, че протоколът е изготвен в хода на досъдебното производство, то неговият автор се явява некомпетентен орган. Всички тези пороци съобразно твърдението на адвокат Д. цитираните протоколи не са годни да приобщят описаните в тях веществени доказателства, вследствие на което следва да бъдат поставени под съмнение и изготвените въз основа на тях оценъчни и трасологични експертизи. Това е така защото по делото няма приложени възлагателни постановления от компетентен орган, прокурор, следовател или разследващ полицай, които да легитимират действията на ОР инспектор С., превръщайки го в разследващ орган.

В настоящия случай е налице заобикаляне на процесуалния закон от страна на служителите на МВР, тъй като при установяване на вещи, за които се предполага, че могат да представляват предмет на престъпление и/или средство за извършване на такова престъпление /с извършването на проверка на МПС по реда на ЗМВР/ е следвало да бъде извършено претърсване на МПС по неотложност, от компетентен орган, изземване на веществени доказателства и саниране на действието по реда на чл. 161, ал. 2 от НПК. Макар и незаконосъобразни тези действия на полицейския орган биха могли да бъдат санирани, а веществените доказателства приобщени с изготвянето впоследствие на друг протокол по реда на НПК от компетентен разследващ орган, което не е извършено. По този начин оспореният от защитата документ – двата броя протоколи, независимо от посочените правни основания по НПК, имат единствено характеристиката на разписка, просто на един приемо-предавателен протокол.

На следващо място в искането си защитникът се позовава и на друго съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на подсъдимия, заявено от него и пред двете съдебни инстанции по същество като възражение за съществено нарушение правото на защита на С., допуснато още в хода на досъдебното производство. Твърди се, че са проведени две задържания по реда на чл. 72 от ЗМВР, привличане на обвиняем в РУ-Севлиево и РУ-Габрово, разпити пред съдия на основание чл. 222 от НПК пред РС - Севлиево и РУ – Габрово, при което всички процесуални действия спрямо обвиняемия С. са извършени без участие на защитник. Излага се хронология на тези процесуални действия.

Неосигуряването на защитник на С. представлява съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване на правото на защита на обвиняемия. То е от категорията на отстранимите, поради което, ако се приеме, че е налице, делото следва да бъде върнато на стадия където е допуснато - досъдебното производство като невалидните действия бъдат повторени с участието на защитник.

В съдебното заседание пред Апелативен съд гр. Велико Търново осъденият Т. В. С. нередовно призован, не се явява и не упражнява лично правото си на защита.

Упълномощеният защитник и процесуален представител на осъденото лице, адвокат Д. Т. Д. се явява и декларира, че С. е уведомен от него за провеждане на въззивното съдебно заседание. Поддържа искането за възобновяване на делото и наказателното производство по ВНОХД № 109/2023 г. на ОС гр. Габрово като моли то да бъде уважено и се приложи разпоредбата на чл. 425, ал. 1, т. 1 от НПК, тъй като в случая, основанията за това са свързани с въззивната инстанция, която не е изпълнила своите процесуални задължения съгласно чл. 339, ал. 2 от НПК, не е отговорила аргументирано или изобщо не е отговорила на направените възражения от съществено значение за разкриване на обективната истина, а и поради това, че е нарушено процесуалното право на защита на Т. В. С..

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага съдът да го остави без уважение като го отхвърли. Това е така според него защото не са налице касационните основания, претендирани с искането, което е насочено основно по отношение на същественото нарушение на процесуалните правила. Прокурорът счита, че не са допуснати нарушения на процесуалните правила. В искането е отправен и упрек към събиране на доказателствата и тяхната оценка от произнесените се съдебни инстанции, но не е налице превратно тълкуване на доказателствата както се твърди. По тези данни и законът е приложен правилно. Така направеното искане за възобновяване на наказателното производство е изцяло неоснователно, а посочените основания в него, касаещи чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК за допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до нарушаване правата на защита на подсъдимия, не са налице. Претендират се в искането за възобновяване и се обсъждат актове, които по съществото си представляват протоколи за доброволно предаване от 19.08.2020 г., видно от съдържанието на които те са съобразени с изискуемия по ЗМВР ред, а в последствие са били и приобщени, като в тази връзка е изготвен протокол за разпит в качеството на свидетел на полицейския служител изготвил протоколите за доброволно предаване, И. С. С.. В случая именно разпитът на свидетелите И. С. С. и М. И. Г. и техните показания доказват по несъмнен начин съставянето на протокола, изписването на възражението в него от страна на подсъдимия, както и предаването му в последствие на разследващия орган. Обвинителят взема отношение и по направените твърдения за съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на подсъдимия, който при извършването на разпита му е бил освободен и сам е заявил, че не желае никаква защита, както упълномощен защитник така и служебен такъв. В този смисъл се приема, че предвид изразената от осъдения воля тогава, не са налице допуснати такива нарушения относно правото му на защита. При тези обстоятелства

прокурорът счита, че не е налице основание за възобновяване на наказателното производство № 109/2023 г. и моли възобновителното искане да бъде оставено без уважение.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него са заявени основания за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с твърдения за наличието и на втората точка в разпоредбата на чл. 348, ал. 1 от НПК, във връзка с допускането на съществени нарушения на процесуалните правила. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК като при произнесено въззивно решение на 17.07.2023 г., подаването на искането е станало на 18.09.2023 г.

Разгледано по същество, искането за възобновяване на делото е неоснователно по следните съображения:

С Присъда № 4 от 16.01.2023 г. постановена по НОХД № 49/2022 г. по описа на Районен съд гр. Севлиево, подсъдимият Т. В. С. с ЕГН ***** е признат за виновен в това, че в периода 14.01.2020 г. - 19.08.2020 г., на териториите на община Севлиево и община Габрово, при условията на усложнена престъпна дейност - продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, отнел чужди движими вещи, от следните места, собственост на следните граждани, дружества и предприятия, както следва:

- през нощта на 14.01.2020 г. срещу 15.01.2020 г. в село Берицево, община Севлиево, от три междустълбия на електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север“ АД-град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден ел. проводник 400 метра със сечение 6 кв.мм. и меден ел. проводник 200 метра със сечение 6 кв.мм., имущество на обща стойност 567.84 лева, собственост на „ЕРП Север“ АД-град Варна, от владението на дружеството, без съгласието на управата му с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- на неустановена дата в средата на месец февруари на 2020 г. в село Агатово, община Севлиево, от електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север“ АД-град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден ел. проводник 1220 метра със сечение 6 кв.мм - имущество на стойност 1 215,39 лева - собственост на „ЕРП Север“ АД-град Варна, от владението на дружеството, без съгласието на управата му с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- през нощта на 08.04.2020 г. срещу 09.04.2020 г. в село Малки Вършец, община Севлиево, на улица „Стара планина“ и ул. „Здравец“, от електропреносната мрежа за ниско напрежение собственост на „ЕРП Север“ АД-град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден ел. проводник 980 метра със сечение 6 кв.мм.-имущество на обща стойност 798,25 лева, собственост на „ЕРП Север“ АД-град Варна, от владението на дружеството, без съгласието на управата му с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- през нощта на 30.05.2020 г. срещу 31.05.2020 г. в село Спанци, община Габрово, от електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север“ АД-град Варна и електроразпределителната мрежа, собственост на „Благоустрояване“ ОП град Габрово, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден ел.проводник 320 м. със сечение 16 кв.мм. -имущество на обща стойност 1 172,08 лева, от които меден проводник на стойност 815,36 лв. собственост на „ЕРП Север“ град Варна и меден проводник на стойност 356,72 лв. собственост на „Благоустрояване“ ОП град Габрово, от владението на дружеството и предприятието, без съгласието на управата им, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- на 14.06.2020 г. около 04:30 часа в село Стоевци, община Габрово, от електропреносната мрежа за ниско напрежение собственост на „ЕРП Север“ АД - град Варна и електроразпределителната мрежа, собственост на „Благоустрояване“ ОП град Габрово, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи-4 броя медни проводници със сечение 25 кв.мм. и 16 кв. мм. с обща дължина 700 м. - имущество на обща стойност 3 383,19 лева, от които меден проводник на стойност 2 776,77 лв. собственост на „ЕРП Север“ град Варна и меден проводник на стойност 606,42 лв. собственост на ОП „Благоустрояване“ град Габрово, от владението на дружеството и предприятието, без съгласието на управата им, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- през нощта на 20.06.2020 г. срещу 21.06.2020 г. в село Търхово община Севлиево, от електропреносната мрежа за ниско напрежение собственост на „ЕРП Север“ АД - град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи-меден проводник 380 м. със сечение 16 кв.мм. - имущество на обща стойност 968,24 лева, собственост на „ЕРП Север“ град Варна, от владението на дружеството, без съгласие на управата му, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- през нощта на 24.06.2020 г. срещу 25.06.2020 г. в село Здравковец, община Габрово, от електропреносната мрежа за ниско напрежение,

собственост на „ЕРП Север" АД-град Варна и електроразпределителната мрежа, собственост на „Благоустрояване" ОП град Габрово, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи-меден проводник с дължина 850 м. и сечение 16 кв. мм. - имущество на обща стойност 2 484,30 лева, от които меден проводник на стойност 2 038,40 лв. собственост на „ЕРП Север" град Варна и меден проводник на стойност 445,90 лв. собственост на ОП „Благоустрояване" град Габрово, от владението на дружеството и предприятието, без съгласието на управата им, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- на 07.07.2020 г. около 23:00 часа в село Влайчевци, община Габрово, от електропреносната мрежа за ниско напрежение собственост на „ЕРП Север" АД-град Варна и електроразпределителната мрежа собственост на „Благоустрояване" ОП град Габрово, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи-меден проводник с дължина 1000 м. и сечение 16 кв. мм. - имущество на обща стойност 2 229,50 лева, от които меден проводник на стойност 1 783,60 лв., собственост на „ЕРП Север" град Варна и меден ел.проводник на стойност 445,90 лв., собственост на ОП „Благоустрояване" град Габрово от владението на дружеството и предприятието, без съгласието на управата им, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- през нощта на 26.07.2020 г. срещу 27.07.2020 г. в село Кози рог, община Габрово, от електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север" АД-град Варна и електроразпределителната мрежа, собственост на „Благоустрояване" ОП град Габрово, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден проводник от три междустълбия със сечение 16 кв. мм. - имущество на обща стойност 2 879,24 лева, от които меден проводник на стойност 1 630,72 лв., собственост на „ЕРП Север" град Варна и меден ел.проводник на стойност 1 248,52 лв. собственост на ОП „Благоустрояване" град Габрово от владението на дружеството и предприятието, без съгласието на управата им, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- от неустановена дата до 30.07.2020 г. в село Банковци, община Габрово, от електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север" АД град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи-меден проводник с дължина 120 м. и сечение 16 кв. мм и 10 кв.мм.- имущество на стойност 583,85 лева, собственост на „ЕРП Север" град Варна, от владението на дружеството, без съгласие на управата му, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- на 03.08.2020 г. вечерта в село Бериево, община Севлиево, от

електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север“ АД град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден проводник с дължина 82 м. и сечение 16 кв.мм. - имущество на стойност 618,93 лева, собственост на „ЕРП Север“ град Варна, от владението на дружеството, без съгласие на управата му, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- на 05.08.2020 г. вечерта в село Добромирка, община Севлиево, от електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север“ АД град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден проводник с дължина 90 м. и сечение 35 кв. мм., меден проводник 33 м. със сечение 16 кв.мм. и меден проводник 68 м. със сечение 6 кв. мм. - имущество на стойност 699,18 лева, собственост на „ЕРП Север“ град Варна, от владението на дружеството, без съгласие на управата му, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- през нощта на 13.08.2020 г. срещу 14.08.2020 г. в село Младен, община Севлиево на улица „Девета“ № 7, от електропреносната мрежа за ниско напрежение, собственост на „ЕРП Север“ АД град Варна, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден ел. проводник с дължина 140 м. и сечение 16 кв. мм. - имущество на стойност 356,72 лева, собственост на „ЕРП Север“ АД град Варна, от владението на дружеството, без съгласие на управата му, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор;

- през нощта на 18.08.2020 г. срещу 19.08.2020 г. в с. Буря, общ.Севлиево, на ул. "Пейо Яворов", при използване на техническо средство /ножица за арматура/, отнел чужди движими вещи - меден проводник с тегло 5,45 кг.- имущество на стойност 99,19 лева, собственост на С. Й. Д., от владението му, без негово съгласие, с намерение противозаконно да го присвои, като имуществото се е намирало без постоянен надзор,

или отнел имущество на обща стойност 18 055,90 лева, от които собственост на С. И. Д. - 99,19 лв.; собственост на ОП „Благоустрояване“ град Габрово - 3 103,46 лв.; собственост на „ЕРП Север“ град Варна - 14 853,25 лв., в извършването на престъплението, за което на основание чл. 195, ал. 1, т. 2 и т. 4, във връзка с чл. 194, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК съдът го осъдил на „лишаване от свобода“ в размер на две години и шест месеца, което наказание С. трябва да изтърпи при първоначален общ режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/..

Подсъдимият Т. В. С. с ЕГН ***** е осъден да заплати на гражданския ищец „Електроразпределение Север“ АД гр. Варна, сумата от 14 853, 25 лв. /четиринадесет хиляди осемстотин петдесет и три лева и двадесет

и пет стотинки/, представляваща обезщетение за причинените от деянието на подсъдимия на търговеца имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, от датата на увреждането 19.08.2020 год. до окончателното и изплащане.

Т. В. С. е осъден да заплати на гражданския ищец Община Габрово, сумата от 3 103,46 лв. /три хиляди сто и три лева и четиридесет и шест стотинки/, представляваща обезщетение за причинените от деянието на подсъдимия на Община Габрово имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, от датата на увреждането 30.07.2020 год. до окончателното и изплащане, съответно подсъдимият е осъден да заплати по сметка на ОД на МВР - Габрово направените в хода на досъдебното производство разноски в размер на сумата от 2 208,02лв. /две хиляди двеста и осем лева и две стотинки/, в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на РС гр. Севлиево направените в хода на съдебното производство разноски в размер на сумата от 25,00 лв. /двадесет и пет/ лева.

Подсъдимият Т. В. С. с ЕГН ***** е осъден да заплати по сметка на Районен съд гр. Севлиево държавна такса върху размера на уважените граждански иски в размер на сумата от 718, 27 лв. /седемстотин и осемнадесет лева и двадесет и седем стотинки/, от които 594,13 лева за гражданския иск, предявен от „Електроразпределение Север“ АД гр. Варна, и 124,14 лева за гражданския иск, предявен от Община Габрово.

С решение № 56/17.07.2023 г. постановено по ВНОХД № 109/2023 г., наказателен състав на Окръжен съд Габрово потвърдил на основание чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 6 от НПК Присъда № 4 от 16.01.2023 година, постановена по НОХД № 49/2022 г. по описа на Севлиевски районен съд.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 2, т. 1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Оплакванията за допуснато нарушаване на закона по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, и за допускането на съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия, в случай на неотстраняване, са лишени от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуалния закон, както и такива съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд, а и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. Първоинстанционният съд, в съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107 от НПК, е допуснал и приобщил всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд,

относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил съображенията си защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля и не кредитира. Габровският окръжен съд в пределите на въззивната проверка по чл. 314 от НПК, ревизирал изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение подробно са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е посочил причините, поради които ги приема за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл. 303 от НПК.

На първо място, от съдържанието на искането за възобновяване на делото се установява, че оплакванията на осъдения Т. В. С. са отправени изключително срещу процесуалната дейтелност на първоинстанционния съд - СевлиеВСкият районен съд, при разглеждането и решаването на НОХД № 49/2022 г. по описа на същия съд, като се иска възобновяване на наказателното производство и по това първоинстанционно дело, макар и заявено по различен начин – връщане наказателното производство на Районна прокуратура гр. Габрово, на фазата на досъдебното производство. Искането съдържа оплаквания и срещу процесуалната дейтелност на въззивния съд, като в него е посочено, че атакуваната по реда на възобновяването първоинстанционна присъда е била проверена по въззивен ред.

Така възприетия от искателя подход обаче трябва да държи сметка за принципното положение, че когато се иска възобновяване на наказателното производство, по което са постановени съдебни актове от първата и въззивната инстанция, на проверка по реда на Глава тридесет и трета от НПК подлежи въззивния съдебен акт. Поради това, независимо, че искателят претендира възобновяване на наказателното производство по първоинстанционното НОХД № 49/2022 г. по описа на Районен съд гр. Севлиево, настоящият състав на Великотърновския апелативен съд ще изследва наличието на твърдените основания за възобновяване при осъществяване на контролната инстанционна дейност от Габровския окръжен съд по ВНОХД № 109/2023 г..

На второ място, настоящият съдебен състав констатира, че доводите на искателя във връзка с оплакването му, че е допуснато нарушение на

процесуалния закон /касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК/, по същество представляват оспорване на приетите за установени от първоинстанционния и въззивния съд фактически положения относно авторството на деянието, което искателят твърди, че не е извършил. Нещо повече, в искането за възобновяване искателят оспорва процесуалната пригодност на изготвянето и приобщаването на веществените доказателства с двата протокола за доброволно предаване като твърди, че не са спазени процесуалните правила при това. Изложеното показва, че искателят очаква от Великотърновския апелативен съд в настоящото производство по възобновяване да изрази собствена оценка на доказателствените материали, както и да приеме за установени различни фактически положения от приетите от първата и въззивната инстанция, каквито правомощия съдът няма в производството по възобновяване.

Контролът, който съдът осъществява в производството по Глава тридесет и трета от НПК, се разпростира само върху процесуалната законосъобразност на конкретните действия на съдебните инстанции по допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд. В това производство, съдът не разполага с процесуална възможност да провежда съдебно следствие и да събира нови доказателства, да установява нови фактически положения, а проверява единствено юридическата правилност на актовете предмет на проверка по искане за възобновяване, с оглед на изложената в тях фактическа обстановка, без да разглежда по същество решенията от съдебните инстанции въпроси за достоверността на доказателствените материали. Както в касационното производство, така и в производството по възобновяване, фактическата необоснованост не е изведена като самостоятелно основание за проверка на атакуваните съдебни актове, поради което настоящия състав не дължи отговор на доводи извън обхвата на посочените в чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 от НПК касационни основания, към които препраща разпоредбата на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. В това производство, процесуалните задължения на апелативния съд се свеждат само до проверка за спазването на процесуалните правила, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на съда при установяването на обстоятелствата, относими към предмета на доказване.

Ето защо доводите в искането за възобновяване, с които искателят оспорва авторството на деянието, следва да бъдат обсъдени единствено в аспекта дали при първоинстанционното разглеждане на делото, е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила във връзка с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд, които да са били пропуснати от въззивната инстанция.

В този аспект апелативният съд не установи наличието на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при първоинстанционното разглеждане на делото, които да са били пропуснати от въззивната инстанция

при постановяване на решението по ВНОХД № 109/2023 г. по описа на Габровския окръжен съд. Първоинстанционният и въззивният съд, спазвайки правилата на чл. 13 и чл. 107 от НПК, са допуснали и събрали всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд относно приетите за установените фактически положения, включително и относно авторството на деянието, е формирано при спазване правилата на чл. 14, ал. 1 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните му съображения за взетото решение. Обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо едни от тях приема, а други отхвърля. От своя страна Габровският окръжен съд, в обхвата на въззивната проверка определен в разпоредбата на чл. 314 от НПК, е проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като е извършил нова, задълбочена проверка на всички доказателствени материали, включително и на тези събрани при проведеното във въззивната инстанция съдебно следствие. Във въззивното решение подробно са обсъдени и всички доводи на осъдения и защитникът му изложени в подкрепа на въззивната жалба, като Габровският окръжен съд, аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона е посочил причините, поради които ги приема за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК.

Въззивната и първата инстанция са посочили в мотивите на актовете си по същество подробни съображения за причините, поради които кредитират обясненията на искателя дадени от него в качеството на обвиняем на досъдебното производство пред съдия, законосъобразно приобщени по реда на чл. 279, ал. 1, т. 3 от НПК, в които той е направил самопризнание, че е извършил престъплението и е описал подробно механизма за това, както и защо не кредитират обясненията на същия дадени в качеството на подсъдим пред първоинстанционния съд, в които обяснения отрича да е извършил престъплението. Неоснователно е и възражението за допуснато нарушение при изготвянето на двата протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г., с които са приобщени веществени доказателства подробно описани и индивидуализирани по делото, въз основа на които подсъдимият е и осъден.. Въззивният и първоинстанционният съд са мотивирали извода, че искателят е извършил престъплението, не само въз основа на неговите самопризнания направени в качеството на обвиняем при разпита му пред съдия в досъдебното производство, но и въз основа на други събрани по делото

гласни, писмени и веществени доказателства, които са анализирани в съответствие с изискванията на чл. 14 от НПК.

Претендиращият от осъдения Т. В. С. недостатък на първоинстанционния акт – присъдата на Районен съд Севлиево и на въззивния съдебен акт, макар и с изложената от защитата конкретика по отношение на посочени в искането допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, не намира опора в материалите по делото и приобщените доказателства. В искането защитата оспорва процесуалната годност на два протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г., за които се твърди, че с тях са приобщени веществени доказателства подробно описани и индивидуализирани по делото, въз основа на които подсъдимият е и осъден. Защитникът се позовава на направени от него твърдения, свързани с пренебрегването от съдилищата на законови изисквания отнасящи се до това, че без отговор са останали неговите възражения за допуснати съществени нарушения на процедурните правила. След общото твърдение, че постановената присъда е в нарушение на процесуалния закон се излагат в хронологичен ред събитията около проведеното разследване и фактите, за които се прави собствена преценка относно неспазването на законовите разпоредби и процесуалните му права. Посочено е и конкретно нарушение, което лицето да претендира и което да подлежи на обсъждане касаещо протоколите за доброволно предаване. Настоящият съд счита, че не са допуснати нито нарушения на материалния закон, нито нарушения на процесуалните правила. Въпреки, че в искането има упрек към събиране на доказателствата и тяхната оценка от произнесените се съдебни инстанции, не се констатира превратно тълкуване на доказателствата. По тези данни и законът е приложен правилно. Правят се само твърдения за порочно събиране на доказателства, които обаче не намират подкрепа в материалите по досъдебното производство.

Съдебното производство пред първия съд е протекло по общия ред, или изречено по друг начин, по реда на процедурата по чл. 248, ал. 5, т. 4, във вр. с чл. 252, ал. 2 от НПК.

Първоинстанционният съд е установил, че обвинението се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства и е допуснал провеждането на съдебно следствие, в хода на което са приобщени събраните на досъдебното производство доказателства. След законосъобразно проведено съдебно следствие първият съд в съответствие с мотивите на присъдата приел за установени фактическите обстоятелства изложени в обвинителния акт, като се позовал на доказателствата събрани в досъдебното и съдебно производства, които го подкрепят. Въз основа на тях, районният съд правилно е приел за установени посочените в мотивите към присъдата фактически положения.

За да постанови своята присъда първоинстанционният съд приел фактическа обстановка, която след проведеното съдебно следствие пред

въззивната инстанция се възприема от окръжния съд, тъй като е проверена във всичките нейни части. Това е така защото проверяващият съд в съответствие с изискванията на чл. 18 от НПК /принципът за непосредственост/ основал своето решение и върху писмените доказателствени материали, които е събрал и проверил лично свързани с разглеждане на делото в отсъствието на подсъдимия жалбоподател Т. В. С..

Лишено от основание е възражението за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че съдът не е обсъдил и преценил възраженията на осъдения и на защитника му, че са останали без отговор техните твърдения за допуснато съществени нарушения на процедурните правила по чл. 13 от НПК задължението за осигуряване разкриването на обективната истина, което да стане по реда и със средствата, предвидени в НПК. В съдебното заседание проведено на 17.05.2023 г. пред ОС гр. Габрово е била оспорена процесуалната годност на два протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г., с които са приобщени веществени доказателства подробно описани и индивидуализирани по делото. За част от тях се твърди както в обвинителния акт, така и в съдебните актовете на двете инстанции, че са част от предмета на престъплението. И в настоящото извънредно производство, както и в процеса пред първата и втората инстанции, възраженията на искателя обяснимо са насочени преди всичко към компрометиране на показанията на свидетелите М. И. Г. и И. С. С. и оспорената процесуална годност на двата протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г., с които са приобщени веществени доказателства, тъй като тези доказателствени средства са основен източник на обвинителни доказателства срещу осъденото лице по въпросите за авторството и конкретното престъпно поведение, в частност наличието на елемент от обективната страна на деянието "кражба". Претенциите на искателя се простират и до изразяване недоволство от поведението на въззивната инстанция, която вместо да даде отговор на поставения въпрос относно процесуалната годност на посочените два протокола, се ограничи единствено да изключи писмените изявления на подсъдимия в тях от доказателствената съвкупност.

Наведените от защитата твърдения за порочност на проверявания съдебен акт, касаят и липсата на индивидуализация на веществените доказателства, приобщени чрез протоколите за доброволно предаване, но те не могат да бъдат споделени, съобразно изискванията на процесуалния закон и актуалната съдебна практика. Вярно е, че НПК не предвижда лимитативни изисквания за изготвянето, някакъв ред за съставяне на протокол за доброволно предаване, което предопределя и предполага относимост /приложимост/ на общите правила по чл. 127-131. Когато посредством протокол за доброволно предаване се събират предмети, които имат отношение към кръга факти от кръга на тези по чл. 109 от НПК - в конкретния случай веществени доказателства, са задължителни и разпоредбите на чл. 110, ал. 1 и 2 от НПК - да бъдат внимателно огледани, подробно описани и по

възможност фотографирани, като се приложат към делото и вземат мерки те да не се повредят или изменят. А тъй като протоколът за предаване само попълва доказателствената съвкупност, не може да се отрече неговата принадлежност към действията по разследването, когато то е извършено в рамките на наказателното производство. Тези доводи причисляват протокола към писмените доказателствени средства. В тази насока е и практиката на ВКС - Р 92/12 г., II н.о., Р 454/10 г., I н.о., Р 358/09 г., I н.о., Р 358/09 г., I н.о.

В изпълнение на посочените процесуални изисквания на 19.08.2020 г. е извършен оглед на събраните, посредством цитирания протокол за доброволно предаване находящ се на лист 191 от том 1-ви на досъдебното производство, вещи, в присъствието на свидетеля Н. И. Н. от гр. Севлиево, когато била извършена и проверка на лични вещи, превозни средства и на вещи превозвани в тях, за което е изготвен нарочен протокол в т. 1-ви, на лист 190 от досъдебното производство. В последно посочения протокол са намерили израз констатации от извършения оглед най-общо на вещите намерени в лек автомобил "Ягуар Х Тайп" с рег. № РА 97****, както и за начина, по който те са били установени в автомобила, в багажника на същия 3 бр. „топчета“ медна тел, 1 бр. ножица за арматура, 1 бр. въже с кука с дължина около 1 м., работни ръкавици, маратонки и дрехи. Вече с протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г. на лист 191 от том 1-ви, намерените в автомобила управляван от подсъдимия, вещи са описани възможно най-изчерпателно, като са описани вещи общо в девет пункта. В този протокол са намерили подробно описание и ножицата за арматура, както и трите броя топчета медна тел определени с тегло от около 5 кг. По нататък тези веществени доказателства са били предмет на детайлно обследване и индивидуализиране посредством заключенията на експертите, видно от постановление за назначаване на експертиза от 07.10.2020 г. и изразеното писмено становище на вещото лице Деян Ганчев Денчев от 15.10.2020 г., на лист 59 – лист 62 от 2-ри на ДП, придружено с фотоси, при което се установява, че въпросната медна тел представлява проводници изработени от мед, навити безразборно на рула и с измерени диаметри: Ф 3,70 и Ф 2,70. Тези проводници са идентифицирани като марка ГМЖ 3,70 и ГМЖ 2,70, които след претеглянето им на метрологично проверена везна с контролна марка валидна до месец август 2021 г., са отчетени тегла на проводниците - Ф 3,70 – 1,75 кг. и Ф 2,70 – 2,70 кг., или общо 5,45 кг. Едва по време след тези процесуално следствени действия с разписка на 21.07.2021 г. посочените веществени доказателства са върнати и предадени на пострадалото лице и техен собственик С. Й. Д.. Що се отнася до 1 бр. ножица за арматура, червена на цвят, с черни ръкохватки и надписи върху челюстите 14 и 350, както и с надпис на свързващия елемент на резците „mtx“ и превързано в ръкохватките бяло-сиво въже, това веществено доказателство е било изследвано и описано детайлно в редицата проведени с него трасологични експертизи. За съдът не е съществувала пречка, посредством разпитите на присъствалите на огледа на веществените доказателства, във водещия разследването, да провери

последно посочените и претендирани с искането за възобновяване обстоятелства, свързани с първоначалното намиране и предаване на вещите във вида, в който са предоставени за оглед. Той се е възползвал от това като е провел разпити на посочените лица, свидетелите И. С. С. и М. И. Г.. По аналогичен начин стоят нещата и с огледа на вещите, предадени от подсъдимия Т. В. С. с протокола за доброволно предаване от 19.08.2020 г. на лист 192 от том 1-ви където вещите са описани и индивидуализирани достатъчно детайлно.

Възраженията на искателя за допуснати нарушения по чл. 109 и чл. 110, ал. 1 и 2 от НПК, по отношение на веществените доказателства по делото - мобилен телефон "Huawei", модел „Y 5 2019“ с ИМЕИ № 86054004***** и ИМЕИ № 86054004***** и двата броя СИМ карти, на „Виваком“ и на „Теленор“ също са неоснователни. Този мобилен телефон е бил предаден доброволно от подсъдимия и тъй като не е бил предмет на престъплението съобразно чл. 109 от НПК, тоест веществено доказателство относимо към престъплението, на следващия ден - 20.08.2020 г. с разписка е върнат на С. заедно с двете СИМ карти. В протокола за доброволно предаване, имащ характера на писмено доказателство, телефонът е подробно описан, включително и чрез посочване неговия ИМЕИ. С това са били спазени задължителните изисквания по чл. 110, ал. 1 от НПК. При доброволното предаване на мобилния телефон същият не е бил фотографиран, но това не е задължително изискване съгласно чл. 110, ал. 1 от НПК. Възражението на искателя, че първоинстанционният съд незаконосъобразно е "събрал" това веществено доказателство, като го приел, е изцяло неоснователно. Приемането на въпросния телефон от първоинстанционния съд, в случая няма характера на процесуално-следствено действие по събирането му като доказателство, а само като фактическо приемане от съда на веществено доказателство събрано в досъдебното производство, което съгласно чл. 110, ал. 3 от НПК прокурорът е бил длъжен да предаде на съда още с внасянето на делото. Това той не е сторил тъй като веща е върната своевременно на собственика, подсъдимия С. поради обстоятелството, че не е относима към обвинението вещ. Освен това, с оглед индивидуализиращите му признаци, няма съмнение, че телефонът предоставен от подсъдимия и приет от инспектор С. е същият, който е предал инспектор Иван Халкин на искателя с разписка 20.08.2020 г.. При това положение, настоящият съдебен състав намира, че липсва допуснато съществено нарушение на процесуалните правила във връзка със събирането и проверката на мобилния телефон и двете СИМ карти, като веществено доказателство по делото. Същите са събрани по надлежния процесуален ред и са върнати впоследствие понеже не са част от доказателствения материал.

Този състав не намира наличие на процесуално нарушение в начина на приобщаване на предмета на престъпление по делото - с протоколи за доброволно предаване. Наказателно процесуалният кодекс не предписва задължение за разследващите органи относно вещи, които са доброволно

предадени, да бъдат съставяни впоследствие други протоколи, за "приобщаването" им към делото. В зависимост от спецификата на случая обаче – какъвто е и настоящият, е необходимо след приобщаването на веществени доказателства по делото, без значение чрез доброволно предаване, оглед, претърсване, изземване и т.н., да им се направи оглед като веществени доказателства, с цел документирано установяване на вида им, количеството, качеството, особени белези и т.н. обстоятелства от значение за делото съобразно изискването на чл. 110, ал. 1 от НПК. В случая такъв изричен протокол за оглед липсва но вещите са били достатъчно детайлно огледани, индивидуализирани и описани.

Направеният от съда извод, че подсъдимият при условията на усложнена престъпна дейност - продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, е отнел чужди движими вещи, собственост на граждани, дружества и предприятия - меден ел. проводник с различен метраж, тегло и сечение, при използване на техническо средство /ножица за арматура/, е изведен след обективно, всестранно и пълно изследване и оценка на доказателствата по делото в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1, чл. 107, ал. 5 от НПК, а мотивите на присъдата отговарят на изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК. Съдът е подложил на внимателен анализ доказателствата по делото, включително и показанията на свидетелите М. И. Г., С. Й. Д., И. С. С., Н. С. Д., П. А. Г., В. Г. К., П. П. Г., както и тези на останалите свидетели и е изложил убедителни съображения защо приема за недостоверни аргументите и защитната позиция на подсъдимия С..

Предвид на възраженията на защитата, намерили отражение и в искането за възобновяване, за нарушаване правото на защита на подсъдимия при извършване различните процесуални действия, по точно проведените разпити на С. пред съдия в Районен съд гр. Севлиево и Районен съд гр. Габрово, както и на място в отделни села на Габровска община, в отсъствие на защитник, настоящата съдебна инстанция изцяло споделя възприетото от първия съд отбелязано като хронология и направените от въззивната инстанция правни корекции. Наред с това следва да посочи, че в хода на разпоредителното заседание видно от протокол № 223 от 04.04.2022 г. адвокат Д. Т. Д. тогава назначен за служебен защитник, е заявил, че по време на досъдебното производство не са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване процесуалните права на подсъдимия. Сам подсъдимият тогава С. е декларирал категорично, че не са му нарушени правата в хода на досъдебното производство. Изложеното мотивира и този състав на съда да посочи, че в хода на разпоредителното заседание не са били поставени на обсъждане въведените от защитника адвокат Д. в пренията пред съда процесуални нарушения на досъдебното производство, свързани с правото на защита на подсъдимия, както и законосъобразността на извършените действия по разследването, поради което следва да се приеме, че по отношение на тях е налице преклузията на чл. 248, ал. 3 от НПК, а именно това, че в съдебно заседание

на първоинстанционния, въззивния и касационния съд не могат да се правят възражения за допуснатите нарушения на процесуалните правила по ал. 1, т. 3 за допуснато на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение на процесуални правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, които не са били поставени на обсъждане в разпоредителното заседание, или които са приети за несъществени.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. В съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК първоинстанционният съд е допуснал и събрал всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля. Въззивният съд, в пределите на въззивната проверка по чл. 314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивния протест, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни и защо е приел фактическите и правни изводи на първата инстанция за правилни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл. 303 от НПК.

Не се споделя от съдебния състав и твърдяното в искането по отношение на възражението за допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са съществени, след като няма нито един аргумент в негова подкрепа в този смисъл.

Фактическата необоснованост и непълнотата на доказателствата не са

изведени като самостоятелни касационни основания за проверка на въззивния съдебен акт. Контролът, който се осъществява в касационното производство се разпростира само върху процесуалната законосъобразност на конкретните действия на проверяваните съдебни инстанции по допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото, и правилността на формирането на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган. Проверява се единствено юридическата правилност на съответните контролирани съдебни актове с оглед на изложената в тях фактическа обстановка. В съответствие с тези принципни постановки, настоящият състав на Апелативния съд обсъди възраженията на подсъдимия и защитника му единствено от гледна точка на изискванията за правилно формиране на вътрешното убеждение.

Не са допуснати и твърдените нарушения искателят да е бил задържан по време на досъдебното производство и през това време с него да са провеждани процесуално следствени действия, привличане на обвиняем, разпити пред съдия на основание чл. 222 от НПК пред РС гр. Севлиево и РУ гр. Габрово, без участието на защитник. Правилно произнеслите се съдилища са отбелязали, че по отношение на тези възражения е налице преклузията на чл. 248, ал. 3 от НПК, че в съдебно заседание на първоинстанционния, въззивния и касационния съд не могат да се правят възражения за допуснатите нарушения на процесуалните правила по ал. 1, т. 3 за допуснато на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение на процесуални правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, които не са били поставени на обсъждане в разпоредителното заседание, или които са приети за несъществени. Освен това и извън преклузията, претендираните нарушения не могат да бъдат споделени, тъй като С. е придобил качеството на обвиняем с постановлението от 19.08.2020 г., когато обаче му е взета мярка за неотклонение „подписка“ и при всички проведени с него действия, той е запознаван изрично с правото на защитник, но се е отказвал от ползването на такъв.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че настоящият състав на Великотърновския апелативен съд не намери да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да разкриват наличие на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. В случая не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по чл. 348, ал. 3, т. 2 - 4 от НПК, както и такива по чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК, които да съставляват основание за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

В посочения аспект касационната инстанция констатира, че не са допуснати процесуални нарушения, които да дадат основания за отмяна на проверявания съдебен акт. Въззивната инстанция е оценила доказателствените материали по делото стриктно съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци в доказателствената дейност, които да доведат до съмнение в изводите на съда,

че подсъдимият е извършил инкриминираното му деяние. Приетите за установени от инстанциите по същество фактически положения са изведени в резултат на задълбочен анализ и се подкрепят от обективно наличната по делото доказателствена съвкупност.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането на осъдения следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Т. В. С. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 109/2023 г. по описа на Окръжен съд гр. Габрово и отмяна на Присъда № 4 от 16.01.2023 г. постановена по НОХД № 49/2022 г. по описа на Районен съд гр. Севлиево.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____